JOANNIS HENRICI MEIBOMII

DE

ΚΥΝΟΦΟΡΙΑ

SEU

CANIS PORTATIONE IGNOMINIOSA

EPISTOLA.

HELMESTADII

Typis & ſumptibus HENNINGI MÜLLERI

ACAD. IUL. TYPOGR.

Anno cIɔ Iɔ CLXI.

Google

HENRICUS JOH. HENR. F. MEIBOMIUS

LECTORI SALVTEM.

Cur ſeorſim de hoc argumento commentatus fuerit Parens ὁ μακαρίτης, *ex ipſa Epiſtola diſces. Occaſionem præbuit idem ille, ad quem ſcripta eſt, IOANNES MARQVARDVS Reip. Lubecenſis tum Senator, nunc Conſul magnificus. Vir ſcriptis editis, ſuisque in Patriam meritis [illegible]tiſſimus. Cur autem ego edi illam faciam, cauſſa eſt, quod deſiderari à doctis quibusdam viris ſciam, potisſimum autem, quod ab iis, qui apud me viderant, in publicis ſcriptis ad eam provocatum videam. Si placere intellexero, habeo ejus generis alia, quæ dare poſſim. Vale.*

V. CL.

JOANNI MARQUARDO, JCTO, EQVITI D. MARCI, SENATORI LUBECENSI,

S. P. D.

RUminor adhuc mecum ſermones, Vir Excellentiſſime, affinis & amice plurimum honorande, quos eruditiſſimè de more ſuo nudius quartus in convivio nuptiali *Andreæ Alberti Brombſii*, patritii Lübecenſis nobiſcum ſerebat Conſul Reip. noſtræ ampliſſimus *Antonius Colerus*, JCtus clariſſimus. Erant illi ut ſcis, partim ex antiquitate, partim ex præſenti rerum ſtatu deſumpti: quos dum invicem reciprocamus, memini à Te mentionem factam ejus pœnæ, qua delinquentes olim quidam ſub Imperatoribus Germanis *canem portare* fuerint coacti. De ea enim re Te legiſſe apud Theod. Reinkingium Archiepiſcopi Bremenſis Cancellarium, virum magnæ eruditionis, amicum etiam noſtrum ac fautorem. Ego, ignarus quid Reinkingius ſcripſiſſet, quæ in rem præſentem facere putabam, ac quorum ex hiſtoriarum lectione recordari poteram, in medium

proferre, & quid κυνοφορία illa ſeu *canum portatio* ſibi voluerit explicare. Nunc ex Adverſariis meis, eam totam paulo plenius tibi ediſſeram, quod & facturum me tum recepi, ac tibi non ingratum fore certus ſum. Primum igitur κυνοφορίας exemplum VVitechindus monachus Corbeienſis, princeps Saxonicorum rerum ſcriptor poſteritati conſignavit. Refert enim lib. II. Annal. imperante Ottone primo ſive Magno, qui anno Salvatoris D CCCCXXVI ad Imperij gubernacula aſcendit, *Eberardum Franconiæ Ducem*, Conradi I. Imper. fratrem, collecta manu *Bruningi*, cujuſdam è Saxonum primoribus, civitatem *Elmeri* occupaſſe, incendiſſe, habitatoreſque omnes, nullo habito ætatis aut ſexus diſcrimine, trucidaſſe: eaque re graviter commotum Imperatotem, *Eberardum condemnaſſe in pœnam C. talentorum, omneſque militum principes, quos in ſuo facinore habuerit adjutores, dedecore canum adfeciſſe, ut ad urbem regiam Magdeburg eos portarent.* Witechindum ad verbum fere exſcripſit *Albertus Crantzius*, Saxoniæ lib. III. cap. XV. Nam & C. talentorum mulctam Eberhardo ab Imperatore indictam ait, & auxiliarios dedecore notatos, ut in urbem Magdeburgum *canes deducerent.* Ubi in eo tamen peccat Crantzius, quod moris canes portandi ignarus, non portatos eos, ſed *deductos* ſcribat, contra VVidechindi mentem. Unde & notatur hoc nomine ab Henrico Meibomio, Parente meo, Notis ad VVidechindum, ubi

κυνο-

κυνοφορίας hujus is etiam meminit, ſed ὡς ἐν τύπῳ & auctoribus quibuſdam tantum nominatis. Chriſtophorus verò Lehnmannus, incertum quo auctore, Eberhardum, non Ctalentis damnatum, ſed à κυνοφορίᾳ liberato mulctam multorum equorum indictam notat lib. v. Chron. Spirens cap. iv. Ex neutro tamen ſive Widechindo, ſive Crantzio, certo colligas, quod & quale fuerit *canum* illud *dedecus*, quique illi canes, quos delictorum convicti portaverint, aut quem in modum id facere fuerint coacti. Operæ pretium forte non credidit VVidechindus, rem ſuo ævo omnibus notam, pluribus exponere: Crantzio vero, ut puto, non alij fuere auctores ad manus, ex quibus vel ipſe plenius rem caperet vel nos edoceret, aut VVidichindo faculam alluceret. Id vero ante quam nos tentemus alia primum κυνοφορίας aliquot exempla hic ſubjiciemus. Alterũ autem horum habet Sethus Calviſius in opere Chronol. ad annum MCIX, cujus verbis, quum auctorem non nominet id adſcribemus. Borivoi, inquit, Dux Bohemiæ, à Suanteplocho Ducatu exutus exſulabat. Suanteplocho autem defuncto, quum ſuccederet Ladiſlaus, Borivoi Ducatum recuperaturus Pragam invaſit. Ladislaus Henrici V. Imp. auxilium implorat, qui ſtatim mittit exercitum qui Borivoi Ducem alioſque rebelles capit, ijſque partim oculos eruit, partim in vincula conjicit. Præfectus urbis, quod noluiſſet Ladislaum dominum admittere, cogitur ſcabioſum canem portare,

à quo ſtercore multipliciter inquinatus eſt, dein de barba ipſi abſcinditur & relegatur. Exemplum tertium habet Otto Friſingenſis Epiſcopus. Is lib. II. de rebus geſtis Friderici Barbaroſſæ, ſub quo vixit, cap. XXIIX (ubi de bello agit, quod abſente Imperatore in terra Italia, *Arnoldus Moguntinenſium Archiepiſcopus* & *Hermannus Comes Palatinus ad Rhenum* concitarant, atque omnia ferro flammisque vaſtarant) refert Imperatorem reverſum in Comitiis VVormacienſibus anno clɔ cLVI. Archiepiſcopo quidem *ob ſenium morumq; gravitatem & pontificalis ordinis reverentiam* parſiſſe, in Palatinum vero graviter animadvertiſſe, & addit: *Vetus conſuetudo pro lege apud Francos & Suevos inolevit, ut ſi quis nobilis, miniſterialis, aut colonus, coram judice pro huiusmodi exceſſibus*, (turbatione pacis, incendiis, rapinis) *reus inventus fuerit, antequam mortis ſententia puniatur, ad confuſionis ſuæ ignominiam, nobilis canem, miniſterialis ſellam, ruſticus aratri rotam, de Comitatu in proximum Comitatum geſtare cogatur. Hunc morem Imperator ſervans, Palatinum Comitem Hermannum, pacis publicæ turbatorem, quamvis magnum Imperii principem, cum decem Comitibus complicibus ſuis, canes per Teutonicum milliare portare coëgit. Hoc tam diſtricto judicio per totam transalpini Imperii latitudinem promulgato, omnes terror invaſit, ut univerſi magis quieſcere, quam bellorum turbini inſervire vellent.* Hæc Friſingenſis, cujus verba *Guntherus*, antiquus Germaniæ Poëta, lib. v. Ligurini, quo ejuſdem Barbaroſſæ res geſtas

ſtas deſcribit verſibus expreſſit non inelegantibus, ſi ævum ſpectes, quo vixit. Et primo quidem in libri argumento ſic ſcribit de Imperatore ipſo:

- - - Et merita conſumit clade nocentes:
Cumq; Palatino Comites bis quinque potentes
Ferre canes ſcapulis, fœdiſſima pondera, cogit.

Mox explicatius in libro ipſo:

Quippe vetus mos eſt, ut ſi quis Rege remoto,
Sanguine vel flamma, vel ſeditionis apertæ
Turbine, ſeu crebris regnum vexare rapinis
Audeat: ante, gravem quam fuſo ſanguine pœnam
Excipiat, ſi liber erit, de more vetuſto
Impoſitum ſcapulis ad contigui Comitatus
Cogatur per rara canem confinia ferre,
Sin alius, ſellam. cujus diſpendia pœnæ
Ille Palatinæ cuſtos celeberrimus aulæ,
Non potuit vitare Comes, cunctisq; videndus
Portavit ſcapulis paſſus plus mille latrantem.
Hanc quoque tunc alii, ſimili pro crimine, pœnam
Suſtinuere decem Comites, totidemq; coacti
Fœda tulere canes generoſo pondera collo.
Cujus inauditæ pœnæ timor altus in omnes
Irruit: ut nullus procerum præſumeret ultra
Armata certare manu, ſed pace ſequeſtra
Judicis arbitrio ſua jura repoſceret æqui.

Meminit rei ſic geſtæ etiam *Dodechinus* Adpendice ad Mariani Scoti Chronicon, ſub annum CIↃ CLV. & ex de-

cem

cem jamdictis Comitibus, qui canes una cum Palatino portarunt, aliquot nominatim recenſet. *Rex, inquit, Nativitatem Domini VVormaciæ celebravit, ubi Hermannus Palatinus Comes, & Emicho Comes de Linengen, Gotfridus de Spanheim, Henricus de Katzenelenboge, Conradus Comes de Kirberg, Henricus Comes de Didiſſen & alii, ex parte Hermanni, canes portaverunt, & ſic Dominus Arnoldus Epiſcopus ab excommunicatione eos abſolvit. Ex parte vero Epiſcopi, canes portare quidem cœperunt Ludovicus Comes de Lohim, & Guilielmus Comes de Gliſſberg, & alii; ſed ob reverentiam Archiepiſcopi ceſſare ab Imperatore juſſi ſunt.* Tangit demum eandem hiſtoriam *Georgius Sabinus* in Cæſaribus, lib. I. Ejus verſus de Friderico Barbaroſſa, qui huc pertinent, adſcribo:

Mos erat antiquis, qui publica commoda pacis
Cæſare turbaſſet bella gerente foris:
Totius Imperii reus inſpectante Senatu
Ut canis impoſitum corpore ferret onus.
Ergo quod, Italicus dum concita geſſit in oris
Bella, Palatinus moverat arma domi;
Hunc licet invitum detrectantemq; coëgit
Inclyta per Nemetum mœnia ferre canem.

Recentiſſimum & ultimum κυνοφορίας exemplum (quod quidem extare putem, quodque circa annum cIↄccII. accidiſſe, conjicio) *Arnoldus Abbas Lubecenſis* habet Chron. Slavor. lib. VII. cap. II. Ait is *Gerhardum* (Dynaſtam Querfurtanum) *quod Henricum* Decanum

Magde-

Magdeburgicum, hominem pium, & Eccleſiæ ſuæ decus, in via regia cum complicibus ſuis hoſtiliter invaſiſſet, & reſupinatum oculis privaſſet: à Philippo Imp. *juſſum CIↃ. marcas argenti injuriato perſolvere, de feudo ſuo C. marcas argenti Eccleſiæ majori reſignare, cumq; multis nobilibus hominium ei præſtare, & cum 15. militibus militarem ei pœnam exſolvere: id eſt, ut ſinguli milites de loco perpetrati ſceleris, usq; ad fores maioris Eccleſiæ caniculam deferrent.* Ex recenſitis vero horum auctorum verbis ac teſtimoniis multa colligi poſſunt. Primo enim manifeſtum ex iis eſt, κυνοφορίαν fuiſſe *pœnam antiquam* apud *Francos Suevos, Saxones* & *Bohemos* uſitatam. Sed quur ejus, inquies, ſi res ita habet, nulla mentio, nullum veſtigium in iſtarum gentium legibus, quarum non paucæ jam num hodie exſtant? Dixerim, legem ſcriptam de ea non extitiſſe, more tantum & conſuetudine fuiſſe introductam. Vnde Otto Friſingenſis ait fuiſſe *conſuetudinem veterem pro lege*; Guntherus *morem vetuſtum*: ut qui jam inoleverit & viguerit ante Ottonis M. tempora: quem poſtmodum vel deſitum, vel neglectum, Fridericus I. ſeu Barbaroſſa, in uſum revocaverit, ut ex Friſingenſi colligas, qui *priſcum* hunc *morem* rurſus *ſervaſſe* Fridericum notat. Portatos porro canes in *ſcapulis* aut *collo*, & Friſingenſis & Guntherus docent, eoſque interdum ad majorem deſpectum ſcabioſos, ut eſt in Calviſij exemplo: & quidem per aliquot *mille paſſus*, aut *milliare*

Germanicum unum aut alterum, aut ex uno *comitatu*, hoc eſt, *diſtrictu*, in alium vicinum; (auß Wormſer Graveſchafft in die Speiriſche / ut interpretatur Chriſtoph. Lehnmannus Chron. Spirenſis lib. IV. cap. II) aut ex loco perpetrati alicujus facinoris, *ad proximam Eccleſiam*, ut eſt apud Arnoldum Lubecenſem; vel ad *urbem regiam*, in qua nempe Imperator pro tempore reſidebat, ut inſinuat VVidechindus. Deinde & hoc liquet, *κυνοφορίαν pœnam* fuiſſe *ignominioſam*. VVidichindus enim & cũ ipſo Crantzius non aliam ob cauſam eam *dedecus* vocant: Friſingenſis expreſſe *ignominiam*: Guntherus in verſibus adductis *ſummi probrum pudoris*: in argumento vero libri canes ipſos, qui portabantur, *fœda* & *fœdiſſima* adpellat *pondera*. Maxime autem pœna illa adfici ſolitos eos, qui abſente Imperatore *pacem turbaſſent publicam*, bella concitaſſent civilia, ac flammis rapiniſque omnia concuſſiſſent, ex prioribus duobus exemplis liquet. Nec aliunde eſt, quod Arnoldus Lubecenſis *pœnam* eam vocat *militarem*, quod militibus ſolum, atque inter eos nobilibus & primoribus irrogaretur, ut diſerte notant Friſingenſis & Guntherus. quorum ille *nobilium*, hic *liberorum* indicat fuiſſe pœnam: alios vel *ſellam*, vel *aratri rotam*, in ſimili cauſſa, portare coactos. Interdum tamen in minoribus etiam delictis huic pœnæ fuiſſe locum, exemplum Gerhardi Querfurtani ex Arnoldo jam dicto oſtendit, qui ob Decanum oculis in via regia privatum

vatum eam ſuſtinuit. Et vero, non tam pœna illa inferioris, quàm *ſupremi maximè ordinis nobiles* caſtigatos, ex jam dictis ſatis manifeſtum eſt. Nam Hermannum Palatinum, *magnum Principem Imperii* vocat Friſingenſis: Guntherus *celeberrimum aulæ* Imperatoriæ *cuſtodem*. Immo nec *Eccleſiaſtici Principes* ejuſdem pœnæ plane exſortes fuere. Friſingenſis enim, quemadmodum & Guntherus, Arnoldo Archiepiſcopo non tantum *ob pontificalis ordinis reverentiam*, ſed; ſimul *ob ſenium & morum gravitatem*, à Barbaroſſa parcitum ajunt. Dodechinus vero notat non minus ex parte Archiepiſcopi, quam ex parte Palatini, *Comites quoſdam canes portare cœpiſſe, ſed ob reverentiam Archiepiſcopi ceſſare ab Imperatore juſſos.* Denique & hoc ex jam dictis colligas aliquando ſola κυνοφορίας pœna caſtigatos fuiſſe delinquentes: aliquando vero poſt κυνοφορίαν ulteriori etiam aliqua pœna adfici conſueviſſe, pro delicti, ut puto, ratione. Prius ex Friſingenſi Gunthero Dodechinoque liquet, apud quos nec Palatinus nec quiſquam cæterorum præter κυνοφορίαν alia pœna fuit punitus, poſterius Witechindi Calviſij & Arnoldi Lubecenſis exempla docent: in quibus aliis poſt canum portationem in majorem contumeliam barba reſecta & relegatio decreta, aliis mulcta inſuper pecuniaria injuncta, alii ultimo ſupplicio & gravi pœna fuſi ſanguinis ut Guntherus loquitur, fuerint affecti. Quæras tamen ſi pœnæ iſtud ge-

 nus

nus antiquum fuit, quur Guntherus id vocaverit *inauditum*? Reſpondit *Conradus Rittershuſius* ICtus eleganter doctus, in Notis ad Guntherum; *pœnam inauditam Gunthero non eſſe novam, inuſitatam, non fando cognitam aut auditam: ſed divulgatam, ab omnibus auditione perceptam, cognitam:* ab *inaudio*, quod eſt, *cognoſco*, auditu percipio. Atque id ſenſus verborum etiam requirit. Verum quærat hic porro aliquis, an pœnæ hoc genus domi natum fuerit jam recenſitis nationibus, an aliunde aut ab aliis ad eas derivatum & in uſum receptum. Curioſior quiſpiam morem à Græcis primum ad Scythas, inde ad Bohemos, ac tandem ad Germanos deveniſſe, ſuſpicari queat. Apud Græcos enim jam olim expiationis quoddam genus in uſu erat, quo ij, qui aliquid commiſerant, ut luſtratione aut expiatione opus haberent, *cane* ſolebant *expiari* quem circum caput ſolebant circumagere, luſtrationemque iſtam περισκυλακισμὸν appellabant, quod per σκύλακος ſeu *canis* circum actionem fieret. De ea re Plutarchus in Romulo: *Græci inquit, in ſacris luſtrationibus catulos efferunt, ac paſſim exigunt eos, quam ceremoniam* περισκυλακισμὸν *vocant.* Et plenius in problem. Rom. ubi ait: τῷ δὲ κυνὶ πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἕλληνες ἐχρῶντο, καὶ χρῶνται καὶ μέχρι νῦν ἔνιοι σφαγίῳ πρὸς τοὺς καθαρμοὺς περισκυλακισμὸν τὸ τοιοῦτο γένος τοῦ καθαρμοῦ καλοῦντες. *Cane enim omnes,*

ut ita

ut ita loquar, Græci uſi fuere, & etiamnum utantur eo aliqui, ut notâ ad luſtrationes, & cir um circa abſtergent eos, qui luſtratione indigent: genus hoc expiationis περισκυλακισμὸν vocantes. Meminit ritus etiam Theophraſtus in Charact. Eth. cap. περὶ δεισιδαιμονίας, loquens de homine ſuperſtitioſo, qui ubi quid ſiniſtri viderit aut ſomniaverit, ἱερέας καλέσας, σκίλλῃ ἢ σκύλακι κελεύῃ αὐτὸν περικαθᾶραι, *picatricibus vocatis jubeat ſe ſcilla aut cane expurgari.* Verum vix eſt ut à Græcorum expiatione hac deſcendat aut originem ſumpſerit κυνοφορία noſtra. Illa enim proprie non pœna erat, nec à magiſtratu delinquentibus irrogabatur: ſed à ſacerdotibus decernebatur iis, qui vel ſe commiſiſſe aliquid putabant aut alioquin luſtrationi ſe ſubjiciebant, ubi quid ominoſi ipſis accidiſſet. Κυνοφορία autem pœna fuit criminibus expiandis à Principe indicta. Quæram vero iterum, quæ ratio ſit, aut eſſe queat κυνοφορίας jam dictæ, aut κυνοβασταξίας, viris nobilibus à majoribus noſtris irrogatæ? Andreas Favinus aux traictees des premiers officiers de la Couronne de la France, livre II. chap. XI. duplicem affert rei cauſſam, apud Io. Iac. Speidelium in Notab. Iurid. Hiſtor. lit. H. num LVI. Alteram putat eſſe, *ut portatione canis oſtenderetur, Reum eſſe ex nobili proſapia, cui ob generis dignitatem permiſſa fuerint venandi jura, inferioris conditionis hominibus non conceſſa.* Alterum vero, *ut,*

 ſicuti

ſicuti canis eſt quaſi emblema ac ſymbolum fidelitatis erga herum: ita Nobilis, feloniæ convictus, palam oſtentaretur populo tanquam homo nequam & perjurus erga Principem ſuum & benefactorem, qui propterea non minus puniendus ſit, quam eſt canis, qui fidei exemplum præbens, propterea meretur amari, quod, dum hero conſulatur, ipſe mortem pugnando pro eo ſubire non exhorreſcat. Hæc ille. verum prior cauſſa nihil ad rem facit. Neque enim ideo reus portare canem jubebatur, ut nobilitatis ejus aut proſapiæ ac juris venandi eſſet inſigne, ſed pœna & contumelia. Cauſſa altera propius veritatem eſſe videtur, atque eadem fere eſt cum illa Chriſtophori Pflugij, qua *Reum admoneri putavit neglecti officii, quod fuiſſet excubare in aula*, aut etiam Imperio Principis, *Principemq́ cuſtodire & defendere*: qnam cauſſam ſuo etiam calculo probat Rittershuſius in Notis, & Phil. Camerarius Horar. ſubciſ. Cent. II. cap. XCV. Hæc igitur illa fuit apud majores noſtros canum ignominioſa portatio: qua ignominioſius tamen fuiſſe autumo, quod Veneti *Franciſcum Dandalum*, *Canem* ex eo appellatum, ſub menſam Clementis Pontificis, quotiens is vel pranderet vel cœnaret, ſe inſtar canis proſternere, & vinculis collum induci paſſi ſunt, ut ab interdicto liberarentur, quod refert Volaterranus Geograph. lib. IV. & objicit ipſis Imp. Maximilianus in Reſponſione ad belli denunciationem ſibi factam, apud Mel. Goldaſtum in Reichßhandlungen pag. LXXI.

LXXI. Qui tamen hodie Pontifici fulminanti non tam forte ſe ſubmitterent, & aliter ſe nunc animatos Paullo V. non ita pridem oſtenderunt. Ex priſco porro hoc canes portandi more Iuſtus Lipſius Centur. III. ad Belgas epiſt. XLIV natam putat convicij illam apud Gallos vocem *canaille*, Itali canaglia dicunt, & explicant *gentaglia vile & abjetta*, ac ſi *fæcem populi* dicas & *terræ filios*. Et addit Lipſius in Annalibus alibi redditam vocem illam *canile lignagium*, quod interpretatur *canilem proſapiam*. Italis enim *legnagio* eſt *ſtirps, proſapia*. Lubecenſes noſtri eodem reſpicientes, plebem infimam vulgo per convitium vocant **die Teven Kinder** / *canicularum liberos*. Nec minus etiam familiare hodie eſt ſimile convitium, Turcis, Vngaris, Polonis, nationibuſque aliis non paucis. Quemadmodum & vulgo *canis militare dictum eſt in hoſtem*, ut pridem notavit vetus Interpres Terentij, ad illud in Eunucho act. IV. Sc. VII. ain' vero canis! Verum enimvero, hoc quidem certum eſt, veteres per convitium *canes* olim appellaſſe homines vel ſordidos & pudoris vacuos; vel ſævos, crudeles ac ſanguinarios, & veluti humanitate exſutos. Ita ab impudentia Homericus Achilles Iliad. α. Agamemnonem vocat κυνὸς ὄμματ᾽ ἔχοντα. Helena ſcelerum ſuorum ſibi conſcia ſemetipſam in Odyſſea κυνῶπιν nominat. Eandem ob cauſam Diogenes appellatus eſt canis ut ſecta-

tores

torês ejus *Cynici* : Item *Avidienus* apud Horatium Serm lib. II. Sat. II.

Cui canis ex vero ductum cognomen adhæſit.

Nec aliunde eſt proverbium, κυνὸς κύντερ☉, *cane impudicior*, ſive, ſi fas ita eſt loqui, *cane caninior*. Ob ſævitiam ſortita *canis* nomen eſt *Hecuba*, quod

Omnia mala ingerebat, quenquam adſpexerat:

ut Plautus de ipſa ait, Menæch. act. v. ſc. I. Item ille apud Lucillium,

Nequam & magnus homo, laniorum immani' canes ut.

Prudentius in Vincentio canes adpellavit *Tyranni ſatellites*, ſeu *carnifices* & *lictores*, quibus utebatur in martyribus excruciandis, quando dixit:

Sævam tuorum perſpicis
Languere virtutem canum.

Convitia tamen iſta nullo modo à κυνοφορία, ſeu canum illa portatione originem traxiſſe cenſeo: ſed portationem potius ipſam pœnæ loco iis ipſis indictam, qui canum inſtar fuiſſent ſævi, truculenti, ſanguinarii, ac ſanguine & rapinis abſente Domino omnia miſcentes. Pœna verò nobilium fuit: *miniſterialis*, ut Otho Friſingenſis ait, *Sellam*; *ruſticus*, ſeu *colonus aratri rotam* portare cogebatur Per *Nobiles* olim fere intelligebantur Comites, & proximi ab his Dynaſtæ, Guntherus *liberos*

vocat,

vocat, die Freyen/aut Freye Herrn. *Miniſteriales* erant, qui hodie ſe vocant *nobiles*, die Ritterſchafft; Diſcrimina paſſim, maxime in literis antiquis, videre eſt; quæ huc congerere non eſt animus. Miniſterialium igitur pœna fuit *ſellæ portatio*. Sed quæ *ſella* illa, & quor ab his portata? Chriſtophorus quidem Colerus apud Ritterſhuſium pro *ſella* legi mavult *fellem*, hoc eſt catum: ac ſi miniſteriales feloniæ convicti, tanquam inferioris nobilitatis homines, in ſignum majoris ignominiæ felem portare coacti fuerint, nobilibus & ſuperioris ordinis reis canem portantibus. Sed rejicit hanc emendationem Ritterſhuſius, quod non tantum apud Guntherum, ſed & apud Friſingenſem *Sella* ſcribatur, nec utrobique locum fuiſſe corruptum veriſimile ſit. Igitur *Sellam* ipſe retinet, & ſymbolum eam putat eſſe ignaviæ & vilitatis. *Sellularios* enim & *ſedentarios*, homines eſſe ignavos & viles. Indicari igitur vult pœna illa, delinquentes non ad miniſteriales amplius, ſed viles homines pertinere. Hanc interpretationem recipit & laudat Camerarius. Sed quid, ſi *ſellam* accipiamus pro *ephippio*, cui in equo inſidetur, ut accepit idem Guntherus lib. IV. verſ. LIIX. & dicamus pœna hac miniſteriales ideo affectos, quod ea velut degradarentur, ac pedibus ire cogerentur, ſellamque portare, cui ante inſidebant: quo modo ruſtici & coloni *aratri rotam* ferre

cogebantur, ut admonerentur, ſe glebæ addictos agrum colere aratroque terram proſcindere debere, non tumultus, ſeditiones aut incendia excitare. Verum quo dilabor? puto ſufficere hæc poſſe ſatiſque ex iis intelligi, quid *κυνοφορία* apud majores noſtros fuerit, & quibus puniendis inſtituta, quod ſaltim explicare promiſeram. Tu vale Senator ampliſſime, affinis ſuaviſſime & tui amantem redamare, quod facis, perge. Lubecæ VII. Kal. Martias. Anno CIↃ IↃ XLIII.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google